

jaké předpokládá pouhý útisk. Jde zřejmě o zlé nakládání, po případě lehké ublížení na-těle větší intensity, než předpokládá skutková podstata útisku, v každém případě také o poruchu duševního klidu, časově rozsáhlejší, než odpovídá pojmu útisku; zjištěný děj naplňuje jednak jako vykonání skutečného násilí, jednak jako nebezpečná pohrůžka vraždou objektivní skutkovou podstatu vydírání. Otázku, byla-li pohrůžka obžalovaného Františka P-a způsobila vzbuditi důvodné obavy, že bude ihned splněna, zodpověděl rozsudek kladně, vycházející ze správného výkladu zákona, nanejvýš přihlížející k tomu, že bylo vážně ohroženo velkým zlem, že ohrožený K. stál sám proti přesile pěti osob, a že po dlouhou dobu téměř dvou hodin, po kterou byl zdržován na mostě, se mohl přesvědčiti o tom, že vyhrůžka je míněna vážně, tak jak vážně byla míněna ona událost na mostě.

Soud konečně nepochybil ani, pokud vyměřil trest podle vyšší sazby § 100 tr. zák. z toho důvodu, že obžalovaný uveden by »v trapný stav«. Pojem »trapného stavu« ve smyslu § 100 tr. zák. zákon sice neurčuje, ale jest jím tělesná nebo duševní trýzeň, která jednak svou silou, jednak délkou trvání přesahuje při zločinu § 98 a) tr. zák. onu míru újmy na tělesné neporušenosti napadeného, při zločinu § 98 b) tr. z. pak onen stupeň obav nebo strachu a nepokoje ohroženého, které, i když trestným činem byly způsobeny, mají jako pojmový znak té které skutkové podstaty v zápětí potrestání pachatele jen podle mírnější sazby prvního odstavce § 100 tr. zák.; onen pojem není omezen jen na újmy na tělesné neporušenosti, nýbrž odpovídají mu i zjevy rázu psychického (viz rozh. č. 2702 sb. n. s.). Jednáním obžalovaných v Jaroslavi K-ovi takový trapný stav vyvolán byl; neboť rozsudek zjišťuje kromě fyzického násilí, učiněného mu obžalovanými, dále, že »byl uváděn v posměch, bylo po něm pliváno a ukazováno naň jako na stávkokaze, při čemž musel pořád na místě státi tak, že si nesměl — jak rozsudek zjišťuje — ani zapáliti cigaretu«. V tomto jednání právem spatřuje soud duševní trýzeň přesahující míru újmy tělesné § 98 a) tr. zák., předpokládanou nejen co do síly, nýbrž i co do délky trvání, kdyžť ohrožený byl těmito insultům obžalovaných vydán po dobu téměř dvou hodin. Není proto odůvodněn ani zmatek podle čís. 11 § 281 tr. ř.

Čís. 4601.

Okresní soud, dožádaný sborovým soudem první stolice, aby obžalovanému vyhlásil podle § 425 odst. II. tr. ř. rozsudek odvolacího soudu, vyhlášením rozsudku a sepsáním zápisu o tom skončil činnost, o kterou byl dožádán. Přijal-li po tomto roku, třebaž ještě v zákonné lhůtě, provedení zmateční stížnosti obžalovaného, které zaslal sborovému soudu první stolice, jednal jako soud nepřislušný, postupující podání soudu příslušnému; proto doba, po kterou byl spis dopravován poštou k sborovému soudu první stolice, neprodlužuje zákonnou lhůtu k provedení zmateční stížnosti.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1933, Zm III 499/32.)

Nejvyšší soud usnesl se v trestní věci proti L. F. pro přečin podle § 14 čís. 1 zák. čís. 50/23 a j. následkem zmateční stížnosti obžalovaného ve veřejném zasedání senátu takto: Zmateční stížnost a její provedení se odmítá.

Z d ů v o d ů:

Rozsudek odvolacího soudu byl obžalovanému vyhlášen dne 3. listopadu 1932 okresním soudem v K., jednajícím k dožádání krajského soudu v T. Při tomto roku ohlásil obžalovaný zmateční stížnost s tím, že provedení její podá u téhož soudu do osmi dnů od vyhlášení rozsudku. Dne 9. listopadu 1932 podal obžalovaný u okresního soudu v K. provedení zmateční stížnosti, které tento soud postoupil krajskému soudu v T., kam došlo dne 12. listopadu 1932. Toto provedení zmateční stížnosti jest opožděno. Okresní soud v K. tím, že obžalovanému vyhlásil podle § 425 odst. II. tr. ř. odvolací rozsudek a sepsal o tom protokol, do něhož pojal i ohlášení zmateční stížnosti obžalovaného, skončil činnost, o kterou byl dožádán. Další jeho činnost, záležející v tom, že přijal od obžalovaného písemné provedení zmateční stížnosti, jest pro počítání osmidenní lhůty, stanovené v § 388 tr. ř. ve znění zák. čís. 1/20, úplně bez významu, právě tak, jako kdyby podání, obsahující provedení zmateční stížnosti, bylo se stalo u kteréhokoli jiného nepřislušného soudu. Zmateční stížnost byla by v tomto případě pokládána za včasné provedenou, jen kdyby k sborovému soudu první stolice, tedy ke krajskému soudu v T. byla došla v osmidenní lhůtě, určené v § 388 tr. ř. v novém znění. Okresní soud v K. odeslal sice provedení zmateční stížnosti krajskému soudu v T. dne 9. listopadu 1932, to však nemůže ničeho změnit na skutečnosti, že provedení došlo ke krajskému soudu v T. teprve dne 12. listopadu 1932, tedy po uplynutí předepsané osmidenní lhůty. Čas, po který bylo toto provedení dopravováno poštou od okresního soudu v K. ke krajskému soudu v T. (§ 11 tr. ř.), se v tomto případě do osmidenní lhůty nezapočítává, poněvadž jmenovaný okresní soud jednal jako soud nepřislušný, jenž podání k němu došlé postupuje soudu příslušnému. Poněvadž tedy provedení zmateční stížnosti došlo ke krajskému soudu v T. po uplynutí zákonné osmidenní lhůty, jest opožděno.

Čís. 4602.

I když je porotcům vyhrazeno posouditi, zda tu byl stav nebo zda nastaly skutečnosti trestnost vylučující nebo rušící, není jim volno dávatí těmto pojmům jinou náplň, než je dána a určena těmi místy zákona, jež vymezují, za kterých okolností je trestnost činu vyloučena nebo přestává. Je věcí porotního soudního sboru, by tuto právní stránku věci posoudil sám a nepřipustil dodatkovou otázku, neodpovídají-li okolnosti při hlavním přelíčení tvrzené (napovězené) zákonným znakům okolnosti vylučující trestnost.